

Jesus, vær mig nær.

Vær mig nær, naar Dyffen smiler
Lig en Sommermorgen blid,
Naar jeg hen af Bejen iler,
Synes alle Sorger lyt;
Glad som Bærkerne, der staa
Klare triller i det blaa,
Naar jeg følger Dyft og Binge
Til mod Dyflet mig at fvinge.

Vær mig nær i Stridens Dage,
Naar mod Synd der kæmpes maa,
Naar jeg vokter som den svage,
Magter næppe selv at staa;
Vær mig nær med Kraft og Mod,
Naar mit Gæt mig forlod;
Naar jeg træet af Livets Møje,
Venter Kraften fra det høje.

Vær mig nær ved Dødens Komme,
Naar herfra jeg vandre skal,
Føler, nu er Tiden omme
Endt er mine Dages Tal.
Vær mig nær den sidste Stund,
Djert luffer sig i Blund;
Før mig da paa Himmelfigte
Til dit lyse Himmerige!

Skænt det en Tanke. Hvor lidt
det lofter, hvis vi gav det en Tanke
at gøre et eller andet Sjerte glad
hver Dag! Være et venligt Ord
et kærligt Smil, naar vi gif vor
daglige Sti; et kærligt Blik vil ofte
fjerne Skærne fra vor Rabos An-
sigt. Et Saandtryk af Medlidenshed
har hjernet Sorgenis Taaere. En gaar
i Sølfkin, en anden i Taae. En
treder paa en Vej, der er lys og let,
en anden maa bede om Hjælp.

Det lofter saa lidt! Jeg undres
saa lidt, at vi skænter det saa sjæl-
den en Tanke. Et Smil, et kærligt
Ord, et venligt Blik, et Saandtryk
til en bedrøvet Sjæl, en nedtrykt
Sjæl, som maa vandre ad en Vej,
der er haard, er vederkvægende.

Indsendt af H. E. L. N.

Grizel.

En virkelig Historie om en fæl
Daad.

(Efter „Folkelæsning“).

I det tyttende Hundrebaar, da
Skotland laa i stadig Strid med
den engelske Regering, da Randet i
Løbet af 28 Aar, fra 1660 til
1688, tre Gange gjorde Oprør mod
de kirkelige Love og Forordninger,
som Englandsmandene vilde paa-
tvinge det, var der en fæl, ung
Pige, Grizel Cochran, som har
gjort sit Navn kendt over hele Skot-
land.

Hendes Fader, Lord John Co-
chrane, var mellem de Skotter, der
søgte at faa en stor Rejsning mod
England i Stand, mens Sammen-
sværgelsen blev opdaget ved nogle
af Medlemmernes Forræberi. Flere
af de fornemste Deltagere lykkedes
det at flygte, og iblandt disse var
Grevnen af Argyle og Lord Cochra-
ne. De undkom til Holland og blev
der indtil 1685, da den engelske
Konge Karl den Anden døde. Ef-
terretningen om, at Hertugen af
York, hvem Skotland havde, var
bleven Konge under Navn af Ja-
kob den Anden, vakte den Beslutning
hos de Landflygtige at vende
tilbage til Skotland, kalde Folket til
Vaaben og falde ind i England med
en Hær af Frivillige.

De indfaldede sig da i Maj Maa-
ned, mens Regeringen havde faaet
Nyds om deres Hensigter og derfor
truffet Forholdsregler til at gøre
det af med dem. Grevnen af Argyles
Tropper blev spredt og han selv
taget til Fange og dømt til Døden.
Lord Cochran lod sig dog ikke af-
skrælle heraf, men drog videre frem
paa engelsk Grund, i Haab om at
kunne faa Forstærkning af nye Fri-
villige. Han havde dog næppe to
Hundrede Mand, og saa sig, da han
var kommen over Floden Clyde,
pludselig staaende overfor en konge-
lig Hær. En fortvivlet Stamp
fulgte, men til sidst maatte han
vige for Overmagten og flygte. Han
naaede et ensomt liggende Hus,
hvor han troede at finde et Til-
flugtssted, men Beboerne forraad-
te ham. Lord Cochran blev taget til
Fange og med Lanker om Hænderne
ført gennem Edinburghs Gader og
kastet i Fængsel. Raattet hans Fa-
der, Grevnen af Donnalld, der al-
tid var bleven den kongelige Sag
tro, gif i Forbøn for ham, blev han
dømt til Døden.

Lord Cochran var ikke ræd for
Døden, det havde han ofte vist paa
Balpladen, men den Tanke at for-
lade sine fire Børn, især hans
Sjerte. Af Frygt for at gøre dem
mistænkt vilde han ikke se dem før
den Dag, Herrettelsen skulde ske, og
skrev til dem for at meddele dem
sin Beslutning.

Samme Dags Aften, som Bre-
vet var affendt, sad han i sin Celle,
hensunken i Tanker, da Fængsels-
dyren blev aabnet. Han troede, at
det var Slutningen, der gjorde sit
sædvanlige Besøg, og blev derfor
fiddende ubevægelig. Men med eet
falte han sig omlyngtet af to Arme
og Taaer faldt paa sin Pande.
Lord John saa op — det var hans
Datter Grizel. Hun fortalte ham,
at efter at hans Fader, den gamle
Grev af Donnalld, forgæves havde
søgt at faa Dommerne mildere
stemt, henvendte han sig til Kongens
Skriftfader, Vater Peter, hvis
Forbøn han haabede at opnaa. Dette
vakte dog kun ringe Haab hos
Lord John, der vidste, at Under-
handlingerne med Skriftfaderen
vilde tage Tid, og imedens vilde
Dødsdommen og Ordren til Herret-
telsen være kommen. Desuden var
Grevnen af Argyle og hans fornem-
ste Tilhængere allerede bleven hen-
rettet, og da han havde spillet en
stor Rolle i Sammensværgelsen,
indfaldt han, det var lidet sandsyn-
ligt, at Kongen vilde benaade ham.

Der gif flere Dage. Grizel kom
til sin Fader saa ofte, hun kunde
saa Lov dertil, trøstede ham og ind-
gød ham Mod, medens hun stadig
vænede paa Midler til hans Frelse.
Hun var kun sytten Aar gammel,
men Ulykken havde udviklet hende,
og den barnlige Kærlighed førte
hende til endrigtig Plan.

Hendes Farfaders Forhandlinger
med Vateren krævede som sagt Tid,
og det gjaldt derfor frem for alt
at hindre Kureren, der bragte Døds-
dommens Stadfæstelse, i at naa Edin-
burgh. Efter at Grizel havde
overvejet alle mulige Hindringer og
Farer, udfastede hun en bestemt
Plan, som hun dog besluttede at
ifølge for sin Fader for ikke at gøre
ham engstelig.

En Morgen meddelte hun ham,
at en paatrængende Forretning
tvang hende til at forlade Edin-
burgh.
„Mit fære Barn.“ sagde hendes
Fader, der anede, at hun vilde gøre
noget for ham, „du maa love mig
ikke at gøre noget Skridt, som dog
sandsynligvis vil være umyndigt og
maaske forbundet med Fare for dig
selv.“

„Jeg tror ikke, jeg foretager mig
noget umyndigt, og jeg er ikke ban-
ge,“ mente Grizel.
„Din Uerfarendhed hindrer dig i
at se de Farer, som du udfætter
dig for. Betænk, at du let kan sætte
dit Navns Ære paa Spil!“ sagde
Faderen alvorlig.

„Jeg er din Datter.“ sagde Gri-
zel i saa stolt og fast en Tone, at
Faderen blev overvunden og gav
etter.
Lidlig næste Morgen var hun af-
færdig flere Mil fra Edinburgh, paa
Bejen henimod Grænsen. Hun bar
en almindelig Vondepigebragt og
havde tænkt at sige til dem, der
mulig vilde spørge hende ud, at
hun vilde besøge sin Moder, der
boede i en langt bortliggende
Egn. Da hun brugte den Forsig-
tighed at stande ved affides Iaggen-
de Huse, lykkedes det hende uhindret
og uden at vække nogen Mistante
at naa til hendes gamle Amme, der
boede i en lille Forpagtergaard ved
Floden Tweeds Bredder, fire Mil
fra Perth.

Sos Ammen førte hun sig en
Mandsbragt, hun havde haft med
sig i en Badsæk og stak to Pistoler i
Bæltet.
Posten fra London til Edin-
burgh brugte den Gang fulde otte
Dage for at naa frem. Hvis det der-
for vilde lykkes den forsvorne un-
ge Pige at faa fat i Brestakken med
Dødsdommen, vilde hun derved
vinde hele fjorten Dage, i hvilke
Farfaderen ved Vater Peters Hjælp
maaske kunde naa sit Maa. Hun
havde sørgt for at indhente nøj-
agtige Oplysninger om, hvordan
Kureren foretog sin Rejse, og havde
faaet at vide, at han om Morgenen
paa den omtalte Dag vilde være i
Nærheden af Belford og i flere Ti-

mer holde Svil i et lille Bærtshus.
Som Følge heraf indrettede hun det
saaledes, at hun kom til Bærtshu-
set, medens Kureren efter al Nime-
lighed laa og sov.

Da hun havde trukket sin Hest
ind i Stalden, gif hun ind i Skæn-
kestuen og krævede Prokoff.
„Sæt jer der ved Bordet, Knøs,
og gør ingen Støj“, sagde Bært-
inden, „der ligger en stakfæls træet
Mand og sover i Alkoven.“

Grizel lovede at være stille, og
da hun havde spist et Par Mund-
fulde, bad hun om et Glas frisk
Vand.

„Vand? Drifter I Vand? spurgte
Konen, „det er en flem Vane,
naar I kommer i et Bærtshus.“
„Jeg drifter Vand“, svarede Gri-
zel, „men naar jeg er i Bærtshuse,
betaler jeg lige saa meget derfor,
som for den bedste Whisky.“

„Ja, det er rigtigt!“ vedblev
Bærtinden.

„Er den Brænd, hvorfra I hen-
ter Vand, langt borte?“ spurgte
den unge Pige. „Jeg vilde gerne
have det helt frisk, og derfor I
vil have den Godhed at hente mig
et Væger, skal jeg gerne betale jer
for Uefligheden. Brønden er rig-
tignostignot et godt Stykke her-
fra, men jeg vil ikke nægte
et saa artigt, ungt Mennefer i
lille Tjersite. Men tag jer i Agt, saa
lange I er alene, at I ikke kommer
til at røre ved de Pistoler, der lig-
ger paa Bordet, for de er ladte.“

Med disse Ord gif hun, og Grizel,
der kun havde krævet frisk Vand for
at fjerne Konen, nærmede sig Ku-
rerens Seng i Haab om at finde
Sækken med Devischerne. Men han
havde, før han sov ind, lagt den
under sin Hovedpude, saa hun ikke
kunde faa dem uden at vække Man-
den. Hun maatte derfor bruge et
andet Middel. Hun listede sig til-
bage, tog Pistolerne og traf var-
sont Ladningen ud, stak dem derpaa
igen i Juttetallet og satte sig ved
Bordet. Lidt efter kom Bærtinden
tilbage. Grizel takkede hende for
Venligheden, betalte Vandet, som
det havde været Vin, spurgte med
tilsyneladende Rigegyldighed om,
naar den Mand, der endnu laa der
og sov saa haardt, havde i Sinde
at staa op, hvorpaa hun traf sin
Hest ud af Stalden og gav sig paa
Vej til Edinburgh.

Hun red langsomt og grundede
over sin Plan, fast bestemt, som hun
var, paa at ville udføre den; hun
var ogsaa klar over, at dens Ud-
førelse var vanskelig og farefuld.
Hvis Kureren til Eksempel under-
søgte Pistolerne og ladede dem paa-
n, saa var hun fortabt. Nu hørte
hun Manden trave bagefter sig. No-
ligt holdt hun sin Hest an og gav
sig i Snak med ham. Det var en
firfjæren Fyr med et aabent, god-
modigt Ansyn. Foran sig paa Sad-
delen, lige ved Siden af Pistolerne,
havde han to Sække, den ene med
Londonerbrevne og rimeligvis det
Dokument, hun bigede efter, den
anden var firket fra Poststationerne
ude paa Landet.

Da de havde naaet et temmelig
ensomt Sted mellem Belford og Per-
wick, syntes Grizel, at Djæbliffet
var der til Udførelsen af hendes
Forehavende.
„Min Ven“, sagde hun derfor
raft til Kureren, „jeg vilde gerne
have de to Sække, du har der, og
jeg maa have dem. Hør efter, hvad
jeg siger dig. Det bedste du kan
gøre, er at give mig dem godvil-
lig. Jeg rider en rask Hest, som du
ser er jeg godt bevæbnet, og har
desuden her i Stoven nogle flinke
Folk ved Haanden, som hvert Djæ-
bliff er rede til at hjælpe mig. Det
er derfor et godt Raad, jeg giver
dig, naar jeg beder dig at overlade
mig de to Sække og saa fortælle
din Rejse, dog uden at komme for
nær til den Stov, der ligger for
an os.“

Denne Tiltale var saa mærkelig
at Kureren i nogle Djæbliffe ble-
stun af Forbavelse og iagttag Gri-
zel uden at sige et Ord.

„Hvis det er Spøg,“ sagde
han endelig, „saa skal jeg ikke tage
dig den ide op, min Dreng, men
hvis du skulde være saa taabelig at
mene det alvorligt, saa tag dig i
Agt. Jeg har noget her, hvormed
jeg vil svare dig.“

Med disse Ord traf han Pisto-
lerne ud af Sultstrene. „Jeg vil sna-

re tro, at du efter din Alder pas-
fer til at stjæle Væbler og Bærer
fra en gammel Kælling end at over-
falde en Mand som jeg, der fører
den kongelige Post“, vedblev han.
„Tak din Gud, at jeg ikke er et
Mennefer, der gerne udgyder Blod,
og tvung mig ikke til at gøre Brug
af mine Vaaben.“

„Jeg vil lige saa nødig udgyde
Blod som I“, svarede Grizel, „men
naar I ikke vil lyde mit Raad, saa
maa I tage, hvad der følger paa.
Som sagt, jeg maa have Postfæl-
fen. Altsaa vælg!“

Med disse Ord rev hun en af
sine egne Pistoler frem, spændte
Hænen og sigtede paa Kureren.
„Nu kommer dit Blod over dig
selv,“ roabte Kureren og trykkede
en af sine Pistoler af. Da den til-
syneladende var urørt, troede han,
at Pistolen klukkede, kastede den bort
og traf hurtigt den anden frem, men
opnaaede ikke heldigere Resultat med
den. Rafende over dette dobbelte
Uheld, sprang han af Hesten og
før henimod Grizel for at kaste
hende af Sæddelen, men ved en
hurtig Drejning vugg ham sine
Skridt tilbage. Paa samme Tid
begyndte Kurerens Hest, der førte
sig fri, at løbe af Sted med Sæfke-
ne. Grizel indfæntede den, greb dens
Tøsser og galopperede bort med
den, idet hun raabte til den ubel-
dige Bredbruger, at har skulde huske
paa det Raad, hun havde gifvet ham,
og ikke komme Stoven for nær.

Da hun nogle Djæbliffe efter
vendte sig om, saa hun, at han ful-
gte hendes Anvisning og sørgmodig
vendte tilbage til Belford. Grizel
red nu længere ind i Krattskovn,
hendes Hestene ved et Træ, tog
Brevsækken frem, aabnede den og
gav sig til at undersøge Indholdet.
De smaa Privatbrevne lod hun urør-
te, men de store med stærke Segl
aabnede hun med skælvende Haand.
Et af den indeholdt virkelig Døds-
dommen over hendes Fader, under-
skrevet af Kongen. Hun rev det i
Stykker og gemte Stumperne. Sæfke-
ne med det øvrige Indhold lod
hun ligge paa Jorden og red saa
hurtigt, hun kunde, tilbage til sin
Amme. Her brændte hun Stum-
perne af Dokumentet, tog efter
Vondepigebragten paa og gav sig
paa Hjemvejen til Edinburgh. Den
trede Dag omfavnede hun atter
sin Fader.

De Forhaabninger, hun havde
bygget paa, gif virkelig i Dødfødsle.
Den vundne Udfættelse blev myttet
af den gamle Grevne; han vandt
Vateren ved en stor Sum Penge
til at udvirke Lord Cochranes Be-
naadning.

Lange tav den modige Pige med
sit eventyrlige Foretagende, men da
Freden var genoprettet og Vor-
genes Frihed sikret, fandt hun in-
gen Grund til at skjule sin Hemme-
lighed længere. Og fra Slægt til
Slægt fortælles nu med Stolthed
Historien om den modige Grizel
Cochran, der trefste sin Faders
Liv.

Medfat.

- Ebers, Georg,
Homo Sum, Roman. 342 Sider.
Før \$1.60, nu \$1.00.
Keopatra, Hist., Roman. 594 Si-
der. Før \$2.80, nu \$1.20.
- Gjellerup, Karl:
Frysbild, En Tragedie. 262 Si-
der. Før \$1.40, nu 70c.
En arkadisk Legende. 160 Sider
Før \$1.30, nu 60c.
- Goethe:
Clavigo, Et Sørgespil. 69 Sider
Før 30c., nu 15c.
- Kol, Martin,
Schleppesørens Saga. Et Digt i
27 Sange, med Billedet af Gen-
E. 159 Sider. Før 90c., nu 30c.
- Løjtnant Carlsbergs Eventyr i Af-
rika. En moderne Munchhansfæde
med 58 Ill. 95 Sider. Stort 8vo
Før 60c., nu 20c.
- Mauthner J.:
Socrates og Kantippe. Hist. Ro-
man. 208 Sider. Før \$1.00, nu
40 Cents.
- Müller, A. S. Ertes:
Den kristelige Mytist. 128 Sider.
Før 60c., nu 20c.
- Danish Luth. Publ. House,

Dana College
Tilbyder Undervisning i følgende Kursus:
PRO-SEMINARY forbereder til Adgang til Trinitatis Semi-
narium.
NORMAL; Fører til Udstedelse af State Certificates.
ACADEMY: Forbereder til Adgang til Freshman Class ved
de ledende Skoler.
FORRETNING og STENOGRAFI.
Musik:—PIANO, ORGEL, VIOLIN, GUITAR.
God Anledning for Nykommere til at lære Engelsk.
Fri Undervisning i Kunstmalning og Brodering
For 35 Uger \$157.50; \$18 per fire Uger.
Efteraarsterminen begynder 27. Sept. 1910.
Skriv efter Katalog.
C. X. Hansen

STATE FAIR
SEPT. 5TH TO 9TH 1910
LINCOLN
THE STATE'S BEST PRODUCTS

WRIGHT BROS. AEROPLANE
IN DAILY FLIGHTS
LOMBARDO SYMPHONY BAND
AND OPERA CONCERT COMPANY
GREAT RACES · PATERSON SHOWS
BASE BALL · FIREWORKS
NIGHT RACES · VAUDEVILLE

De kan have et Model Kjøkken

saa kølig og hvidt som et Mejeri. Ingen Lugt, ingen Røg,
ingen Hede, intet Støv. Ingen gammeldags Apparater. Den

New Perfection
WICK BLUE FLAME
Oil Cook-stove

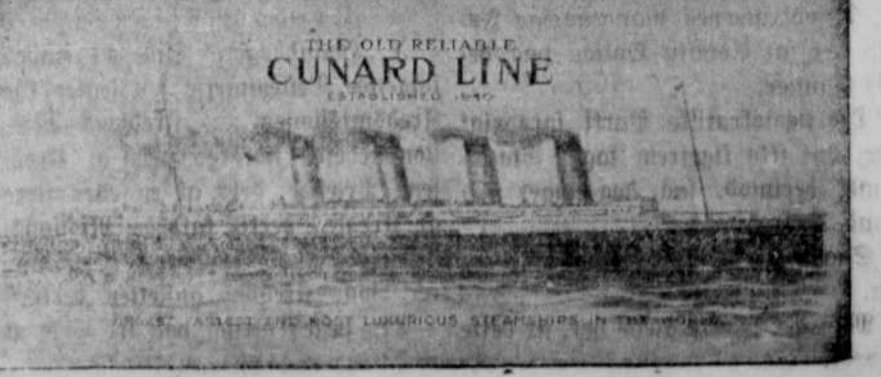
er den sidste praktiske, videnskabelige Olie Ovn. Den kan koge den flotteste Di-
ner uden at varme Kjøkkenet. Koger, bager eller steger bedre end noget Komfur,
Røde i et Sekund. Slukkes i et Sekund. Udstyret med Kabinet Top, med Klapper,
Haandledsholder og alle moderne In-
dretninger. De behøver den, fordi den kan
koge enhver Diner uden at varme Stu-
en. Ingen Hede, ingen Lugt eller Røg,
ingen Kul at bringe ind eller Aske at
bringe ud. Den afskaffer Ubehageligheden
ved Kogning og gør det til en Fornøjelse.
Kvinder med Smag for Bagværk sætter
navnlig Pris paa den, fordi de i et Nu
kan faa Ild, blot ved at dreje et Haand-
tag. Ingen halv Times Forberedelse.
Aldeles ingen Lugt eller Røg; den varmer
ikke Kjøkkenet.

Den har lange turkisk-blaa emallerede
Glas. Forniklingen tilligemed Glassene
klare, blaa Farve gør Ovnen smuk og
tiltrækkende. Laves med 1, 2 og 3 Bræn-
dere; de med 2 og 3 kan faaes med og
uden Kabinet.
Overalt alle Handlende; hvis De
res ikke har den, saa skriv efter beskri-
vende Cirkulære til det nærmeste Agentur
for

Standard Oil Company.
(Incorporated.)

Skal De rejse?

Billetter til og fra Danmark
med Cunard Linies store, hurtige, sikre og moderne udstyrede Skibe
solgtes af
Danish Lutheran Publ. House
Blair, Nebraska
Cirkulærer og Oplysninger frit paa Forlangende.